

Jane Fallon

Romano
VELNIŠKAI
ŠALDUS KERŠTAS
autorė

*Itin gudrus ir balsu
kvatoti priversiantis
pasakojimas.*

DAILY EXPRESS

KVARTALO KARALIENĖ

Jane
Fallon

Jane
Fallon

KVARTALO KARALIENĖ

Iš anglų kalbos vertė
Laura Vilčinskaitė

Skiriu visiems nuostabiems žmonėms iš labdaros organizacijos „Nowzad“ – dėkoju už neįkainojamą darbą su gyvūnais Afganistane.

www.nowzad.com

Prologas

Nejau aš tikrai tą padarysiu?

Andžė man beveik nepastebimai linkteli galva.

Atitraukiu stalčių. Iš pirmo žvilgsnio panašu, kad jis prikimštas oficialių dokumentų. Sutarčių ir laiškų.

– Čia tik dar daugiau popierių, – pasakau. – Ko gero, tai konfidencialūs verslo dokumentai.

– Ar yra dar kas nors? – nusivylusi teiraujasi Andžė.

Pakišu pirštus po visais popieriais. Apačioje kažką užčiuopiu. Metalinę dėžutę – vieną tų, kurias žmonės dažniausiai naudoja smulkioms monetoms laikyti. Raudoną. Maždaug trisdešimties centimetrų pločio.

– Kur tas kitas raktas? – paklausiu. Aiškiai girdžiu, kaip mano balsas virpa. – Tu tikrai niekam apie šitai neprasitarsi, tiesa, Andžė? Visiškai niekam?

– Žinoma, kad ne, – atsiliepia ji, vėl atidarydama viršutinį dešinės pusės stalčių. – Juk ir aš dabar elgiuosi taip pat nederamai, kaip ir tu.

Jai prireikia kelių sekundžių, kol randa mažytį raktelį. Vien žiūrėdama į spyną žinau, kad raktas jai tiks. Taip ir yra. Kol dar nespėjau persigalvoti, greit atrakinu dėžutę.

Joje daiktų mažai. Tiesą pasakius, net nusivyliau, kiek mažai. Dar sykį apžvelgiu pagrindinę biuro salę, tada išverčiu dėžutės turinį ant grindų. Iškrepta pora popierinių vokų, „Cartier“ pirikinių čekis ir mažytė dėželė, slepianti neskoningą auksinį žiedą su jame įspausta moneta – šis pakankamai didelis, kad tiktų vyro pirštui. Atveriu pirmą voką. Jame atvirukas – akį režianti nutapyta Paryžiaus panorama. Kitoje atviruko pusėje randu apvaliomis, pasviromis raidėmis išraitytą užrašą.

Ačiū už dvi pačias geriausias dienas. Myliu. F. xx

Apatinę atviruko vidurio dalį dengia negrabiai išpašytos širdelės.

– Kad ir kas ji, manau, yra dar visai jauna, – pareiškiu.

– Ar popiežius dėvi juokingą kepurę? – atšauna Andžė, siekdama antro voko. – F. Gal tau teko girdėti šita raide prasidedantį vardą? Galbūt susidūrei su kokia Fiona ar Flora?

Papurtau galvą. Įjungusi telefono kamerą mikliai nufotografuoju tą ranka rašytą žinutę. Andžė jau spėjo iš antro voko ištraukti kitą atviruką. Ant jo puikuojasi didžiuliame kavos puodelyje susiraičiusio kačiuko nuotrauka.

Andžė imasi atlenkti atviruką.

Staiga pasigirsta vyriškas balsas, šaukiantis:

– Andže! Andže!

Mudvi sustingstame vietoje.

1

Vasaris. Prieš mėnesį

Namas atrodo tiesiog pasakiškai.

Netgi pliaupiant lietuvių neįmanoma nesuvokti visos šios didybės. Pasagos formos žvyrkelis baigiasi dvejais vartais, kurių vieni pažymėti užrašu „Atvykstantiems“, o kiti – „Išvykstantiems“. Kolonomis puoštą platų prieangį iš abiejų pusių simetriškai juosia nepriekaištingi apvalūs dekoratyviniai krūmai, jų formos nedarko nė menkiausias atsikišęs lapelis. Įmantrios žemų gyvatvorių kompozicijos viduryje išdidžiai stūkso nedidelis akmeninis fontanas. Pagrindinis trijų aukštų statinys, pločiu prilygstantis penkiems kukliams namukams, man atrodo kone beribis. Niekada nebūčiau išdrįsusi nė pasvajoti, kad vieną dieną apsigyvensiu šitokioje vietoje. Iš automobilio bagažinės iškraunu paskutines savo daiktų dėžes ir, jas tempdama vidun, apstulbusi dairausi. Kiti septyni aklagatvyje įsikūrę namai irgi atrodo panašiai, bet kartu yra ir gana skirtingi, kad susidarytų individualumo iliuzija. Iš tiesų, jei pažvelgčiau kritiškai,

šiuos pastatus pavadinčiau masinės gamybos moderniais rūmais – didingais, bet neturinčiais istorijos. Visi aštuoni namai įsitaisę gamtos apsuptyje, privačiame aklagatvyje, besidriekiančiame šiauriau plačių viržiais apaugusių laukų. Atrodo neįtikima, kad nuo šiol tai bus mano namai. Sekundėlei stabteliu ir, į akis krentant plaukams, suklūstu. Girdėti vien lietus – daugiau nieko. Sunku suvokti, kad aš vis dar Londone. Po akimirkos ristele nuskubu žvyrkeliu, prie juodų, blizgių paradinių durų nusuku šonan, kur metaliniai laiptai veda aukštyn, į mano išsinuomotą butą virš garažo. Patalpą sudaro miegamasis, su virtuve sujungta svetainė ir mažytis vonios kambarėlis. Kaip kokios senutės butukas. Didžiojo namo priestatas. Būtent taip šią patalpą pavadino šeimininkė Geilė, kai su vyru Benu mane kalbino kaip potencialią nuomininkę.

Vienu metu Benas kažką užsiminė apie gyvenamąsias personalo patalpas, bet jo žmona kaipmat susiraukė.

– Mes šiuose namuose neturime samdomų darbininkų, – tarsi atsiprašydama man pareiškė moteris, šnai ruodama į sutuoktinį.

– Ne. Tiesiog turėjau omenyje, kad kai kurie savininkai šitaip naudoja tokias patalpas. – Benas mostelėjo ranka, tarsi nurodydamas likusius gyvenvietės namus. – Nenorėjau... Atleisk, Laura, mano žodžiai nuskambėjo įžeidžiai.

Vyro balse girdėjosi nuoširdus apgailestavimas, tad tik susijuokiau.

– Dievulėliau, man tai nesvarbu, – pasakiau. Ir tikrai buvo nesvarbu. Man būtinai reikėjo rasti vietą gyventi. Tokią, kuri neplėšytų piniginės. Ir visai nesvarbu, ar apsistosiu kambarėje, į kuri kiti vietiniai namų šeimininkai

renkasi įkišti auklę. – Jei tik neprieštarausite, kad kelias naktis per savaitę pas mane nakvos Betsė...

Dar telefonu buvau paaiškinusi, kad turiu dukrą. Sėptynerių. Šiuo metu gyvenančią su tėvu jo naujame įmantiame bute, mat nedidelis namelis, kurį planavau pirkti, paskutinę akimirką išslydo man iš rankų, o kai mūsų santuokinis būstas buvo parduotas, man nebeliko, kur eiti. Tą naują butą mintyse vadinu savo vyro vidurio amžiaus krizės būstu. Bet Dievidas jame apsigyventi panoro visai ne su naujutėlaite jaunute mylimąja. Jis man aiškino, kad nesusirado kitos moters, ir aš patikėjau. Sąžiningumas mūsų santuokoje visada užėmė svarbią vietą, be to, neturėjau jokio pagrindo įtarti, kad Dievidas būtų pakeitęs požiūrį šia tema. Vis dėlto jis nusprendė gyventi atskirai – ir vienas. Be manęs. Mat, kaip paaiškėjo, tai jam kur kas labiau prie širdies, nei likti su manimi. Manau, būtų buvę kur kas paprasčiau sužinoti, kad jis įsitaisė meilužę.

– Ne, žinoma, neprieštarausime, – šypsodamasi atsiliepė Geilė. – Apie šį būstą galvok kaip apie savo namus. Nesijausk privalanti dėl visko prašyti mūsų leidimo...

Štai taip butas man ir atiteko. Pasirašiau terminuotą šešių mėnesių nuomos sutartį, kad turėčiau laiko surasti sau ir savo dukrelei naujus ilgalaikius namus.

Neturiu jėgų lagaminams išsikrauti. Nė neprisiverčiu pasirošti puodelio arbatos. Nusivelku drėgnus drabužius, persirengiu, aplink galvą apsuku rankšluostį ir sudrimbu ant sofos. Maniškė santuokinių baldų dalis kol kas liko sandėlyje, bet šiame butuke yra patogi sofa su nedideliu kavos staliuku. Esu pirmoji Geilės ir Beno nuomininkė,

taigi, visi baldai nauji, o tai didelis privalumas. Dievaži, jiedviem tikrai nereikia papildomų pinigų už nuomą. Tai, ką sutariau mokėti, jiems greičiausiai prilygsta centams. Bet Geilė man prisipažino, kad kartais pajunta nerimą, kai šiame didžiuliame name lieka viena, Benui išvykus į komandiruotę. Jie abu – sėkmingi teisininkai. Benas bendradarbiauja su stambaus tarptautinio verslo atstovais, o Geilė užima svarbias pareigas miesto centre. Kita vertus, abudu jau greit išeis į pensiją. Geilė tiesiog panoro, kad greta būtų dar kas nors. Be menkiausios abejonės, man be galo pasisekė. Juk galėjo nuspręsti, kad jai užtektų šuns.

Ant kavos staliuko vazoje stovi maloniai kvepianti skintų gėlių puokštė. Tai ištis miela smulkmena, nusišypsau. Leidžiu sau iškvėpti įtampą. Viskas bus gerai.

Po dešimties minučių, prisiverčiu pakilti. Turiu išsitraukti darbinius reikmenis ir kambario kampe įrengti darbo erdvę. Rašomojo stalo čia nėra, jam apskritai neužtektų vietos, bet, laimei, mano profesinė imperija sutelpa į nešiojamąjį kompiuterį ir kelis popierinius dokumentus. Vadovauju nedidelei valymo paslaugų įmonei, kurioje, be manęs, plūša dar vienuolika ne visą dieną dirbančių žmonių, didžiuma jų – vienišos mamos. Drauge tvarkome trijų biuro pastatų patalpas. Šitokia veikla man niekada neatneš didelių turtų, bet bent jau suduriu galą su galu. Paskambinu visiems šešioms valytojoms, kurie šį vakarą turi dirbti, ir pasitikrinu, ar nekilo jokių problemų, tada pasižymiu sukeistas pamainas. Galima sakyti, pusę mano darbo sudaro tikrinimai, ar visi darbuotojai pasirodo laiku ir kas ką pakeičia dėl tėvų susirinkimo mokykloje ar netikėtos vaiko ligos. Mano samdomi žmonės jau taip

seniai pažįstami, kad sugeba patys pasiskirstyti darbus. Žinau, kad kasdien į darbą ateis tiek žmonių, kiek tą dieną ir reikia, o tie, kas nedarba, noriai prižiūri kolegų vaikus. Tarp mūsų užsimezgė tikra bendrystė. Praėjusį rugsėjį prie komandos prisijungė du studentai, Paulius ir Tomas, kurie baidosi vaikų priežiūros, bet, jiems taip reikia pinigų, kad kaskart sutinka padirbėti už kolegas, net jeigu su vaikinais susisiekiame kone paskutinę minutę. Neretai jiems tenka paplušėti ir dvigubas pamainas, iki vidurio nakties. Man labai pasisekė. Per pastaruosius penkerius metus tik kelis sykius pritrūko rankų ir teko pačiai pasiraitoti rankoves. Dabar šitai padaryti nebebus paprasta, juo labiau jei darbuotojų pritrūks vakarais, kai pas mane apsistos Betsė ir negalėsiu pasikliauti Deividu. Šią mintį greit nuveju šalin. Jis vis dar jos tėtis. Ir toliau privalės man padėti ją auginti. Visa laimė, šiandien bėdų neiškilo, niekas netikėtai nepranešė negalės pasirodyti darbe, nors iki šeštos vakaro, kai prasidės pamaina, gali nutikti visko.

Iš vieno lagaminų ištraukiu patalynės komplektą ir pakloju naująją lovą, tuščią lagaminą pakišu po ją. Tada susirandu dėžę, ant kurios šono žymikliu esu išraičiusi užrašą „Svarbūs daiktai“, ir iš jos išsitraukiu elektrinį virduklį, arbatą ir kavą, pieną, savo dantų šepetėlį ir keletą reikalingiausių higienos reikmenų. Kol kas užteks. Tylą perskrodžia burzgimas. Žvilgteliu pro priekinį namo langą virš praustuvės. Prie namo kitapus gatvės žvyrkeliu įrieda elegantiškas sportinis automobilis – gal mercedesas. Tai vieni mano naujųjų kaimynų. Akimirka paspėlioju, ką jie pagalvos pamatę gatvėje pastatytą mano senučiukę ryškiai geltoną korsą, ar mano automobilis nesugadins šios

gatvelės įvaizdžio. Stebiu, kaip iš mersedeso vairuotojo vietos gracingai išlipa maždaug mano amžiaus moteris. Ji apsirengusi taip, tarsi būtų pasiruošusi vakarui naktiniame klube, nors dabar tik antra valanda popiet. Po aptakiu odiniu švarkeliu, siūtu pagal užsakymą, moteris vilki trumpą aptemptą suknelę, avi smailius aukštakulnius. Priėjęs glotnius palaidus plaukus ir ilgas tviskančias kojas, ji atrodo kaip nužengusi tiesiai iš svajonės. Žinoma, greičiausiai iš tokios, kuri užgimsta ne pačiame skoningiausiame naktiniame klube, pilname aptukusių vidutinio amžiaus ir pagyvenusių vyrų, bet nepaneigiamai iš svajonės. Pažiūriu žemyn į savo timpas, pernelyg platų džemperį su gobtuvu ir violetinius sportinius batelius. Primenu sau, kad šiuo metu kraustausi iš vieno namų į kitus, atmetusi faktą, kad šitaip rengiuosi kone kasdien. Tai vienas iš nuosavo verslo teikiamų džiaugsmų.

Moteris įžengia pro priekines namų duris, leidžia šioms užsitrenkti, ir aklagatvį vėl apgaubia tylą.

Geilė mane pakvietė užėti ir pažadėjo grįžusi iš darbo pavaišinti taure vyno. Tiesą pasakius, labai norėjau atsisakyti. Nors ir esu dėkinga už galimybę apsistoti šitokioje parankioje vietoje už tokią įkandamą kainą, netrokštu jaustis mainais privalanti pritarti kiekvienam namų savininkės prašymui ir pageidavimui. Kita vertus, nesugebėjau pasakyti „ne“, žinodama, kad antraip turėsiu arba kažkur išeiti, arba visą vakarą slėptis butuke užgesinusi šviesas. Patikinu save, kad sutiksiu pasisvečiuoti tik šį kartą. Galų gale, juk pasiūlymas išties malonus. Benas porai dienų išvyko į Briuselį – Geilė apie tai prasitarė, kai anksti šį rytą

nuėjau pasiimti raktų. Ji aiškiai leido suprasti, kad džiaugtųsi mano draugija.

Atsiplėšiu nuo taip gundančios sofos, kai išgirstu žvyrkeliu įsukantį Geilės automobilį. Šią akimirką tetrokštu nerangiai tįsoti vietoje su *sauvignon blanc* taure rankoje ir apsvarstyti visus įvykius, dėl kurių čia atsidūriau, prisiminti, kad mano dukrelė dabar gurkšnoja arbatą pas savo draugę Zarą ir laukia, kol jos atvažiuos tėvas. Naujasis Deivido butas visai greta mokyklos – kaip ir tas namelis, kurį vyliausi įsigyti. Visai kaip ir baleto mokykla, kurią dukra lanko pirmadienio vakarais (nors baletu tuos užsiėmimus sunku pavadinti – repeticijos veikiau primena nedidelės įkaušusių drambliukų bandos šėlsmą), ir jos ketvirtadieninė tapybos studija. Visas neilgas Betsės gyvenimėlis sutelpa į kelias gretimas gatves. Tad visiškai logiška, jog mergaitė didžiumą laiko praleidžia pas tėvą. Tikrai tą suprantu. Bet vis vien negaliu atsikratyti jausmo, kaip tai neteisinga. Mėginau surasti butą kur nors arčiau judviejų, bet viskas arba buvo pernelyg brangu, arba priminė nusikaltimo vietą, ir galiausiai mano paieškų laikas baigėsi, mūsų bendras namas buvo parduotas, tad buvau priversta dairytis tolėliau. Šitą butuką suradau skelbimų lentoje įmonės „AJT muzika“, kuriai teikiame valymo paslaugas, virtuvėlėje. Nuomos siūlymas buvo pasislėpęs tarp karštosios jogos ir vietinio komedijos klubo reklaminių skrajučių. Dabar sau primenu, kad čia gyvensiu laikinai. Daugių daugiausia šešis mėnesius, į kuriuos įeina Velykų, pavasario ir vasaros atostogos, ir didžiąją jų dalį Betsė galės praleisti pas mane. Be to, reikia pripažinti, kad yra begalė kur kas blogesnių vietų gyventi.

Po dešimties minučių stoviu priešais pagrindines namo duris, delnu lygindamasi plaukus ir gailėdamasi, kad pasišiaušusios švelniūros neperbraukiau šepečiu. Mano natūraliai garbanoti plaukai ir lietus tikrai nėra draugai. Geilė atveria duris vis dar dėvėdama tamsios spalvos darbinį kostiumėlį ir padažytomis lūpomis.

– Manęs nepasiekė žinutė apie aprangos kodą, – pareiškiu. Laimei, ji tik nusijuokia, parodydama blizgančius lygius dantis.

– Po kelių minučių aš irgi būčiau vilkėjusi taip pat. Tiesą pasakius, jeigu neprieštaraus, greit nueisiu persirengti. Dažniausiai tą ir padarau vos tik įžengusi pro duris, bet ką tik paskambino Benas, visai užsimiršau.

– Žinoma, – atsakau. – Galiu sugrįžti kiek vėliau.

– Ne, užėik. Gali papildstyti vyno.

Nuseku jai įkandin ir pro erdvę prieškambarį patenkame į virtuvę. Ant aukštos virtuvės salos jau stovi dvi vyno taurės, greta – atkimštas butelis raudonojo vyno. Man labiau prie širdies baltasis, bet manau, kad būtų nemandagu skūstis. Šeimininkė dosniai pripildo taures, siurbteli iš savosios ir palieka mane vieną – eidama iš virtuvės jau sagstosi švarkelį. Prisėdu prie milžiniško šviesios medienos stalo ir bandau atsisipirti pagundai panaršyti po jo viduryje pūpsančią korespondencijos krūvelę. Iš tiesų neturiu įpročio kaišioti nosies kur nedera, bet visada sunku suvaldyti tą troškimą patenkinti smalsumą, kai to daryti nevalia. Pavyzdžiui, jeigu kas nors paliepia neliesti įkaitusio daikto, juk visiems baisiai knieti bent jau bakstelėti pirštu, argi ne?

Kad turėčiau ką veikti, imu žvalgytis po kambarį, įsimindama įvairias smulkmenas, apie kurias vėliau galėsiu

papasakoti Betsei telefonu. Dukrą labai pradžiugino mintis, kad gyvensiu tokiaame prašmatniame name. Vien tik ši virtuvė veikiausiai atsiėjo daugybę šimtų tūkstančių svarų. Galėčiau lažintis, kad tai prabangiausia virtuvė, į kurią man kada nors teko užėti. Visur aplink nuo grindų iki lubų – baltos spintelės ir tviskantys juodi stalviršiai. Sala skoningai išsiskiria iš aplinkos riešutmedžio atspalviais, dydžiu beveik prilygsta mano nuomajam svetainei, sujungtai su virtuvele. Pradedu mintyse matuoti, ar į šitą virtuvę sutilptų visas mano naujas butas (akivaizdu, kad taip), tad turiu kuo užsiimti, kol vėl pasirodo Geilė, apsirengusi beveik kaip aš. Tik jos džemperis su gobtuvu yra rausvos koralų spalvos ir aptemptas, o ant jo besipuikuojantis „Lululemon“ logotipas pakužda, kad ši apranga, ko gero, kainavo triskart daugiau už maniškę iš „H&M“. Negaliu nepasigėrėti įstabia Geilės figūra. Nors moteris už mane greičiausiai vyresnė visais dvidešimt penkeriais metais, ji geresnės formos, nei man kada nors pavyko būti. Ilgi šviesūs plaukai dabar palaidi, stori kirpčiukai beveik liečia blakstienas. Ji atrodo kaip viena tų roko žvaigždžių žmonių iš aštuntojo dešimtmečio, kurios metė narkotikus ir atrado karštąją jogą. Ir botulino injekcijas.

– Taigi, – prataria ji, patraukusi didelį gurkšnį vyno ir vėl pripildydama mudviejų taures iki viršaus. – Ar jau įsikūrei?

– Beveik. – Imu sukti galvą, apie ką toliau kalbėtis, bet viskas, ką sumanau, pasirodo pernelyg nuobodu ir nereikšminga, palyginti su pasakišku Geilės gyvenimu.

– Na, jeigu prisireiktų pagalbos... – nutęsia ji.

Labai malonus pasiūlymas, nors ir esu tikra, kad tai viso labo žodžiai. Pamaštau, kas nutiktų, jei atsakyčiau: *Taip*,

prašau. Gal galite man padėti surinkti televizoriaus staliuką iš „Ikea“? Bet, savaime suprantama, nepaklausiu. Kelias akimirkas sėdime tyloje. Dar prieš ateidama nusprendžiau, kad turiu pasisvečiuoti bent valandą, antraip pasirodyčiau nemandagi. Dabar bandau atsispirti pagundai pažiūrėti į sieninį laikrodį, kurį prieš minutėlę pastebėjau. Žvilgsnį laiku įbestą į taurę vyno.

Geilė tyliai susijuokia, tad pakeliu akis.

– Įsivaizduoju, kad būtent šitaip viskas vyksta per pirmąjį tinderio pasimatymą.

– Kai tenka išgalvoti kokią nelaimę namie, kad tik gautum progą ištrūkti? – Tikiuosi, ji supras, kad juokauju. Pasijuntu ramiau, kai jos šypsena dar labiau praplatėja.

– Žinoma, man niekada neteko naudotis tinderiu, – sako ji. – Mudu su Benu susipažinome darbe. Na, šiais laikais tai, ko gero, skamba itin senamadiškai.

– O aš tikra specialistė, – atsakau. – Na, suprantama, ja tapau po skyrybų...

Jos akys nušvinta.

– Dievulėliau, leisk man kurį laiką apsimesti tavimi. Viską papasakok.

Iš tikrųjų, nėra ką daug pasakoti. Labai retai ryžtuosi internetinį pokalbį pratęsti gyvai. Nė su vienu pašnekovų nebuvau susitikusi daugiau nei vieną sykį. Bet pasitaikė ir viltingų atvejų. Ir tokių, kai buvau per plauką nuo sėkmės. Taip nutiko su vyrais, kuriais iš pradžių maniau susidomėjusi, bet vėliau supratau klydusi. Taigi, pasidalinu su Geile viskuo apie pirmąjį Džo, kuris po poros savaičių internetinių pokalbių ir vieno atšaukto pasimatymo (noriu

pridurti, kad ji atšaukiau aš: iš pradžių idėja susitikti pasirodė gera, bet vėliau pradėjau naktimis atsibusti išpilta šalto prakaito vien nuo minties apie tolesnį žingsnį) ėmė manęs klausinėti, ką manau apie analinį seksą. Antrasis Džo mokėjo palaikyti pokalbį, bet tik tuo atveju, jei galėjo aptarinėti Šiaurės jūros gamtinių dujų perdavimo sistemas. Dar buvo Martinas, turėjęs potencialo, bet vis dar pernelyg prisirišęs prie savo buvusiosios. Akivaizdu, kad Geilę sužavi visos mano istorijos ir kad ji trokšta išgirsti kiekvieną iki paskutinės pikantiškos smulkmenos, – viską su malonumu ir iškloju. Netgi savo telefono ekrane parodau kai kurių susirašinėjimų ištraukas. Visą paverčiu didžiuliu pokštu. Tarsi būčiau įnirtingai ir linksmai lakiojusi po miestą, laisva ir pasiruošusi semti malonumus pilnom saujom. O iš tiesų į kiekvieną pasimatymą reaguodavau kaip į įžeidimą. Šitas vyras nėra Deividas, tad kodėl apskritai turėčiau į jį rimtai žiūrėti? Na, gerai, nors pirmasis Džo buvo beviltiškas, tiesą pasakius, antrasis pasirodė visai mielas vyrukas, tiesiog nervinosi, todėl nesustojo nuobodžiai kalbėti. O Martinui gal tiesiog reikėjo kiek daugiau laiko atsigauti po ankstesnių santykių. Visai kaip ir man. Apie Deividą užsiminiau kur kas daugiau sykių, nei Martinas apie savo buvusią žmoną. Pajuntu, kaip ima kaisti veidas, prisiminus, kaip tada, išmaukusi du kokteilius, paklausiau: „Kodėl jam manęs nepakanka?“, o Martinas į mane spoksojo pasibaisėjęs. Nė vienam tų vyrų nesuteikiau šanso. Elgiausi atsainiai, nemandagiai, nerodžiau susidomėjimo. Net jeigu būčiau norėjusi dar kartą su kuriuo iš jų susitikti, esu tikra, kad būčiau sulaukusi neigiamo atsako. Geilei apie šitai neužsimenu.

Ji man papasakoja, kad juodu su Benu drauge jau dvidešimt trejus metus („Vėlai pradėjome galvoti apie meilę, buvome pernelyg sutelkę dėmesį į karjerą“), o susituokę – dvidešimt vienus. Turi vieną vaiką, dukrą Deizę, ji šiuo metu studijuoja Kembridže, taigi, dėl to ir kilo noras netoliese turėti nuolatinį svečią.

– Be jos čia taip tylu. Žinoma, turėjome tikrai ją vieną, bet kol ji gyveno čia, namai atrodė pilni, jeigu supranti, ką turiu omenyje...

– Suprantu. – Kuo puikiausiai suprantu. Vien žinojimas, kad tavo vaikas miega gretimame kambaryje, į namus įpučia gyvybės. Suteikia prasmės žodžiui „namai“.

– Kaimynystėje yra dar keli vaikai, tad atvykusi Betsė turės su kuo pažaisti. Dženė su Romanu iš penktojo namo turi dukterį, bet ji, tiesa, kiek vyresnė. Labiau Deizės amžiaus. Pora iš pirmojo namo turi vaikiuką, bet man atrodo, kad jis dar visai kūdikis. Jie nelinkę daug bendrauti su kaimynais. Stela su Alu kitapus gatvės turi dvi mergaites, aštuonerių ir dešimties, bet jos elgiasi labiau kaip aštuoniolikmetė ir dvidešimtmetė. Ak, tiesa, kaip tik atsiminiau... – Geilė nudžiugusi į mane atsigręžia. – Stela man sakė, kad beprotiškai elgiuosi, į namus kviesdamasi gyventi ką tik išsiskyrusią moterį. Ji galvoja, kad tu imsi dairytis į visų mūsų vyrus...

– Ką? – nesusilaikau. Nors pastebėjau, kaip po mano ir Deivido skyrybų smarkiai sumažėjo kvietimų susitikti iš mūsų pažįstamų porų. Šitokią draugų tylą palaikiau ženklų, kad juos trikdė nežinia, kuri iš mudviejų palaikyti, bet galbūt jie staiga pradėjo mane matyti kaip savotišką plėšrūnę, kuri kėsinaisi pagrobti svetimus vyrus, vien todėl, kad staiga likau vieniša?

Geilė nusikvatoja.

– Nesijaudink. Niekas į jos žodžius nežiūri rimtai.

Man pavyksta išspausti šypsni.

– Panašu, kad ji labai mielas žmogus.

– Tikrai mielas. Bet ji taip pat yra trofėjinė Alo žmona. Na, ką galiu pasakyti? Juk Stela vienuolika metų už jį jaunesnė. Beje, jie vis dar nesusituokę. Artinasi šimtmečio vedybos. Tiesa, juodu jau ne vienus metus kartu. Kai susipažino, jis buvo vedęs ir taip toliau. Na, supranti, ką turiu omeny.

– Aha, tai jis jau pasižymėjęs.

– Būtent. Taigi, gali įsivaizduoti, kodėl Stela dabar jaučia paranoją, kad lygiai tas pats gali nutikti ir jai.

– Ar ji gyvena name priešais pat šį, kitoje gatvės pusėje? Ta turtingo tėvelio svajonių moteris, jei būtų dar penkiolika metų jaunesnė?

Geilė nusijuokia.

– Taip, tai ji. Stela nepavojinga. Tiesą sakant, esam draugės. Ji geraširdė. Alas galbūt nėra toks malonus, bet, na, nesvarbu. Kai tik pasitaikys proga, su jais abiem supažindinsiu. – Ji žvilgteli į riešą, ant kurio segi tikrą laikrodį, o ne išmaniąją apyranę, todėl jos dilbis atrodo kiek neįprastai. – Ak, man jau derėtų ką nors užvalgyti. Gal nori dar pasilikti?

Užmetu akį į sieninį laikrodį. Jau dvidešimt po aštuonių. Neaišku, kaip tai įvyko, bet mudvi praplepėjome daugiau nei pusantros valandos.

– Oi, ne. Man jau metas grįžti. Pažadėjau Betsei vaizdo skambutį prieš miegą. Bet ačiū už pasiūlymą.

Geilė pakyla ir mane apkabina.

– Na, tai sveika atvykusi į mūsų aklagatvio kaimynystę.

Kiek nemaloniai pasijuntu, palikdama ją vieną klajoti po šiuos tūkstančio kvadratinį metrų rūmus. (Ką bandau apgauti? Esu tikra, kad pati prie tokios erdvės greit priprasčiau. Galėčiau įsigyti riedlentę ir pasipraktikuoti ja važinėti koridoriuose.) Mano butuke bent jau jauku. Gal todėl, kad mažiausiai pusę jo ploto vis dar užima dėžės. Pamiršau Geilės paklausti, kurią dieną išvežamos šiukšlės. Kol kas nepastebėjau nė vieno konteinerio. Manyčiau, šioje gyvenvietėje nėra įprasta perpildytus šiukšlių konteinerius kiemuose palikti visą savaitę. Nenoriu, kad mane apkalbinėtų keliant chaosą, jeigu savo šiukšliadėžę prie gatvės išstumčiau netinkamą dieną.

Betsė atsiliepia sulig antru signalu. Vilki mėgstamiausią pižamą su geltonais taškučiais ir atrodo tokia švarutėlė, kad net švyti. Man stabteli širdis vos pagalvojus, kad šitokia yra nauja mano tikrovė. Net tada, kai mudviem suieškosiu naujus namus, net kai ji turės savo miegamąjį greta manojo, vis tiek pasitaikys tokių kaip šis vakarų, kai dukrelę pasiekti galėsiu tik per telefono ekraną.

– Labas, mamyte. – Pastaruoju metu bent kas antrą kartą jai būnu tik „mama“, todėl pasijuntu apgailėtinaai dėkinga už šias kelias papildomas raides. Įsitaisau ant sofos, pasiruošusi išgirsti viską apie Betsės dieną.

Naktį beveik nepavyksta numigti. Pernelyg tyku. Esu pripratusi prie automobilių triukšmo ir vieno kito girto šūksnio. Maždaug pusę keturių pasiduodu, atsikeliu iš lovos ir imu ruoštis puodelį arbatos. Butuko virtuvės zona atsiveria į visą aklagatvio rajoną, todėl pasijuntu lyg nuoga,

stovėdama priešais langą, kai už jo tvyro visiška juoduma. Atrodo, kad šitaip bet kas panorėjęs gali mane stebėti, taigi, išjungiu šviesą ir tamsoje laukiu, kol užvirs arbatinukas. Čia nėra gatvės šviestuvų. Vieną akimirką namo priešais kiemo šviesos sužimba kaip atrakcionas ir aikteliu, kone tikėdamasi išvysti sienomis kopiančius kaukėtus plėšikus, bet tada priekiniu taku nerūpestingai nutipena laiba lapė, stabteli, įsmeigia žvilgsnį tiesiai į mane ir gatvės viduriu sprunka į mišką. Šviesos vėl užgęsta. Dabar suprantu, kodėl Geilei nejauku čia likti vienai.

Paėmusi arbatos puodelį, sugrįžtu į lovą ir kuri laiką guliu svarstydamą, kas nutiks toliau. Jau nusprendžiau, kad privalau stačia galva panirti į darbą – ne tik tam, kad nukreipčiau dėmesį, bet ir todėl, kad turiu susižvejoti naujų klientų. Mano verslas jau kelerius metus stabiliai juda į priekį, bet tikrai neatneša didelių turtų. O konkurencija tiesiog pasiutusi, ypač dabar, kai valymas išpopuliarėjo kaip kadaise kepimas. Netruksta televizijos laidų, mokančių, kaip tobulai išvalyti patalpas ir dar pasiekti kone nirvanos lygio sąmoningumą. Vis dėlto galiu garantuoti, kad poniai Hinch* niekados neteko po biuro darbuotojų kalėdinio vakarėlio nuo vyrų tualetų grindų valyti vėmalų. Šitokia užduotis atimtų ūpą iš uoliausio valytojo. Be to, dabar tapau vieniša mama ir, nors žinau, kad Deividas visada elgsis teisingai, mudviejų išlaidos padvigubėjo. Dabar atsirado du namų ūkiai. Kai turėsiu naujus namus, bus net dvi nekilnojamojo turto paskolos. Pavasaris mano verslui visuomet būna užimčiausias metas: nuolatiniai klientai

* Sophie Hinchliffe – nuomonės formuotoja, patarinėjanti, kaip veiksmingai valyti namus (čia ir toliau – vert. past.).

padedą užsidirbti užtektinai, kad išsilaikytume per žiemą, kai darbo mažiau. Tad privalau kiekvieną dieną būti ap-
sukri ir naudotis palankiu laikotarpiu. Iš dalies palikti
Betę gyventi su tėčiu sutikau ir todėl, kad šitaip man ne-
beliks pasiteisinimo nedirbti – neturėsiu kuo daugiau už-
siimti. Bet kuriuo atveju, mano draugų ratas gana siauras.
Seniau su Deividu dalindavausi viskuo, išskyrus darbą.
Bet dabar akivaizdu, kad tarp mudviejų bendrų pažįstamų
buvo kur kas daugiau jo bičiulių ir šių antrųjų pusių, negu
mano draugų ir draugių. Net praėjus vienuolikai metų, tai
išliko svarbu. Seniausi Deivido bičiuliai – su daugeliu jis
susipažino universitete – vis dar gyvena Londone ir ar-
timai bendravo, o štai mano draugai išsibarstė po visą šalį.
Nė vienas net nepagalvojome po studijų pasilikti Derbyje.
Dabar visi gyvename nutolę vienas nuo kito, nebesame
vienas būrys. Be to, man visuomet būdavo nelengva naują
žmogų – kolegą iš darbo, kaimyną ar kitą mamą – prijungti
prie tokios siauros draugijos. Būtinai reikės pagalvoti, kaip
tai pakeisti. Imu save keikti, kad leidau senoms pažintims
nutrūkti. Pasižadų, kad rytoj pradėsiu stengtis. Jau pats
laikas vėl pradėti gyventi.

Sudomino? Pirkite knygą
KVARTALO KARALIENĖ
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Sveiki atvykę į aklagatvį – įstabų,
rūmams prilygstančių namų
kvartalą, kuriame įsitvirtinusi
karaliauja dailioji Stela.

Būtent šioje gyvenvietėje mažytį butą išsinuomoja Laura – žlugus santuokai, ji daivosi ramybės ir nuošalumo. Deja, jos sumanymas čia įsikurti suerzina įtarią Stelą – kas, jei naujoji kaimynė nusižiūrės jos sužadėtinį Alą?

Kai Laura netyčia atkapsto didžiulę Alo paslaptį, tiek Stelos preciziškai subalansuotam pasaulėliui, tiek ir Lauros ateičiai staiga ima grėsti pavojus.

Pasiryžusios viską pastatyti ant kortos ir pamėginti pergudrauti Alą jo paties suregztime žaidime, šios dvi ką tik susipažinusios svetimos moterys sparčiai ima virsti geriausiomis draugėmis.

Bet ar Laura nebus užmiršusi, kad, bandant įpliekti atpildo ugnį, lengva nudegti pačiam?

